

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. гр. Хасково, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Нели Д. Иванова

при участието на секретаря Ваня З. Кирева
като разгледа докладваното от Нели Д. Иванова Гражданско дело №
20215640101630 по описа за 2021 година

Предявен е от Гаранционен фонд, гр.София, ул.”Граф Игнатиев” №2,
ет.4, представляван от изпълнителните директори М. К. и С. Г. С., със съдебен
адрес гр.*****, адв.С. Ф. М., против К. К. Я. с
ЕГН:***** от гр.*****, иск с правно основание чл.558 ал.7 от
Кодекса за застраховането /КЗ/ във връзка с чл.45 от Закона за задълженията
и договорите /ЗЗД/.

В исковата молба се твърди, че гаранционен фонд на основание чл.288
ал.1 т.2 б.”а” от КЗ /отм./, сега чл.557 ал.1 т.2 б.”а“ от КЗ изплатил по щета
№210107/08.03.2018г. обезщетение за неимуществени вреди в размер на
25000лв. на В. Г. К. в качеството ѝ на пострадала при ПТП като пешеходец,
настъпило на 22.09.2016г. Виновен за катастрофата бил ответникът, който
управлявал собствения си лек автомобил „*****“ с ДКН
***** без сключена ЗЗ „ГО“ към датата на ПТП, съгласно служебна
справка от ИЦ и от констативния протокол за ПТП. На 22.09.2016г. около
14ч. в гр.Свиленград в зоната на кръстовището с кръгово движение ул.“Княз
Борис“, ул.“Цар Симеон Велики“, ул.“Елин Пелин“, ул.“Генерал Скобелев“ и
ул.“Х. Шишманов“, пешеходката В. Г. К. предприела пресичане на ул.“Елин

Пелин“ по пешеходна пътека, в същия момент непосредствено преди пешеходната пътека потеглил л.а. „*****“ с ДКН ***** , управляван от ответника К. К. Я., като настъпил удар между предната част на автомобила и лявата страна на пешеходката. Вследствие на ПТП пострадалата пешеходка получила травматични увреждания. В нарушение на чл.461 вр.чл.483 от КЗ ответникът управлявал увреждащия автомобил без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Пострадалата се обърнала към ГФ за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди на основание чл.557 от КЗ. УС на ГФ ѝ определил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25000лв. за нанесените травматични увреждания. Така определеното обезщетение ѝ било изплатено на 23.03.2018г. Ответникът бил поканен да възстанови изплатеното от Гаранционен фонд, но и до сега не бил погасил задължението си.

Предвид гореизложеното се иска постановяване на решение, с което на основание чл.45 от ЗЗД и чл.91 от ЗЗ/отм./, сега чл.558 ал.7 от КЗ, да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 25000лв., представляваща изплатено от Гаранционен фонд обезщетение по щета №210107/08.03.2018г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на настоящата искова молба до окончателното изплащане и направените по делото разноски. Посочва банкова сметка за изплащане на присъдените суми.

В срока по чл.131 от ГПК назначеният на ответника особен представител адв.М. К. депозира отговор на исковата молба. Оспорва изцяло иска по основание и размер, като счита същият за неоснователен. Оспорва наличието на основна предпоставка, пораждаща правото на регрес в полза на ищеца, а именно настъпването единствено по негова вина на ПТП с произходящи вреди за трето лице. Алтернативно сочи, че дори да се установи вина на ответника за ПТП, то значителен принос за него има и пострадалата, която с поведението си го улеснила. Оспорва приложените с исковата молба констативен протокол за ПТП с пострадали лица и наказателното постановление като доказателства, установяващи вината на ответника за ПТП, които не били и от категорията на тези, които обвързват съда в преценката му. В тях не било проследено поведението на пострадалата на пътя, а без тези данни не можело да се изясни в пълнота фактическата обстановка. От другите приложени доказателства към исковата молба било видно, че по случая е водено досъдебно производство №566/2016г. на РУ на

МВР-Свиленград, но ищецът не сочел каква е съдбата му. Това пък сочело, че представените констативен протокол за ПТП и наказателно постановление не са единствените, по които е обследвана вината на ответника като водач на МПС за настъпилото ПТП. От друга страна материалите събрани по воденото досъдебно производство несъмнено били от съществено значение за изясняване на фактическата обстановка и въпросите за вината, поради което следвало да бъде приложено като доказателство по настоящото дело. Оспорва заключението на приложената автотехническа експертиза. От приложения протокол за извършен следствен експеримент ставало ясно, че водача на МПС изпълнил задължението си по чл.119 ал.1 от ЗДвП, спрял и осигурил възможност на пешеходката да пресече по пешеходната пътека. Вредоносния удар настъпил едва когато след като пострадалата демонстрирала, че няма да продължи преминаването по пътеката и се върнала в изходна позиция, внезапно се обърнала и наново предприела пресичане. Твърди се, че нарушила чл.114 т.1 от ЗДвП. В случай, че не се установи, че това е единствената причина за ПТП, то се твърди, че поведението ѝ е в нарушение на чл.113 ал.1 т.2 от ЗДвП, тъй като ненужно удължила престоя си на пътя и допринесла за произшествието. Оспорва се и размера на предявения иск, като се твърди, че сумата от 25000лв. не е съобразена с обстоятелството, че причинените телесни повреди са средни и при лечение водят до пълно възстановяване на пострадалата.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 19.10.2016г. на 22.09.2016г. е посетено ПТП от Д. Г. Г. – мл.инспектор в „Пътен контрол“ при РУ-Свиленград, което станало в гр.Свиленград по ул.“Княз Борис“ на кръстовище с кръгово движение с ул.“Елин Пелин“. В протокола като обстоятелства и причини за ПТП е описано, че К. К. Я. управлява л.а. с рег. №*****, марка „*****“, като отнема предимството на пресичащата на пешеходна пътека пешеходка В. Г. К., пресичаща от дясно на ляво, вследствие на което я блъска. От извършената справка в базата данни на информационен център към Гаранционен фонд се установява, че за л.а. с рег. №***** няма сключена застраховка „Гражданска отговорност“, действаща към момента на настъпване на процесното ПТП. На К. К. Я. е

съставен акт за установяване на административно нарушение и издадено наказателно постановление, влязло в законна сила на 13.12.2016г., за нарушение на чл.119 ал.1 от ЗДвП /не пропуска преминаващите пешеходци/. Пострадалата пешеходка подава до Гаранционен фонд молба на 01.11.2016г. за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди. По делото са приложени медицински документи от провежданото лечение на пострадалата В. Г. К., както и преводно нареждане за извършено от Гаранционен фонд заплащане на обезщетение по щета №210107/2018 в размер на 25000лв. До ответника е изпратена регресна покана от Гаранционен фонд за възстановяване на заплатената сума, останала непотърсена.

С протоколно определение от 18.02.2020г. по НОХД №120/2020г. по описа на РС-Свиленград е одобрено постигнатото между РП-Свиленград и защитника на подсъдимия К. К. Я. споразумение, по силата на което последния е признат за виновен в това, че на 22.09.2016г. в гр.Свиленград при управление на МПС – л.а. „*****“ с рег.№***** нарушил правилата за движение от ЗДвП : чл.119 ал.1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил на В. Г. К. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на големия и малкия пищял на десния крак, при което е причинено трайно /за повече от 30 дни/ затруднение в движението на десния крак, като деянието е извършено на пешеходна пътека и след деянието деецът е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалата – престъпление по чл.343а, ал.1, б.“в“, вр.чл.343 ал.3, пр.последно, б.“а“, пр.2, вр.ал.1, б.“б“, пр.2, вр.чл.342, ал.1 от НК, поради което му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, отложено на основание чл.66, ал.1 от КТ изпълнението на така наложеното наказание за срок от три години. На подсъдимия К. К. Я. е наложено и наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца. Наказателното производство по НОХД №120/2020г. по описа на РС-Свиленград, водено срещу К. К. Я., е прекратено.

За изясняване на делото от фактическа страна по искане на страните съдът назначи и изслуша комплексна съдебна автотехническа и съдебномедицинска експертиза, чието заключение приема като компетентно и обективно дадено. Въз основа на събраните по делото писмени доказателства експертизата описва механизма при настъпване на процесното ПТП в два варианта. И в двата варианта мнението на експерта е, че водачът на лекия

автомобил е имал техническа възможност да види тръгването на пешеходеца, да наблюдава поведението му и да предотврати произшествието, като съобрази действията си с пешеходеца. В експертизата са описани получените от В. К. травматични увреждания, а именно счупване на външния кондил на големия пищял на десния крак; счупване на главичката на малкия пищял на десния крак; контузия на главата; сътресение на мозъка със степенно помрачаване на съзнанието, зашеметяване, обърканост; контузия на ляв лакът; охлузване на кожата на левия лакът; контузия на лицето; подкожен хематом в лявата половина на лицето. Според съдебния лекар, травмата на десния крак е с характер да причини трайно /за повече от 30 дни/ затруднение в движението на крака. Обичайният срок за възстановяване от такава травма е 7-8 месеца за физически труд и 5-6 месеца за нефизически труд. Вещото лице сочи, че тази травма е с висока степен на интензитет. Останалите травми са с ниска степен на интензитет, причинили са временно и неопасно за живота разстройство на здравето със срок за отзвучаване на оплакванията до 20 дни. Експертизата констатира пряка причинно-следствена връзка между механизма на процесното ПТП и получените от пострадалата телесни увреждания.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи по основателността на предявения иск :

По несъмнен начин се установи, че на 22.09.2016г. в резултат на отнето предимство на пешеходката В. Г. К. ответникът с управлявания от него лек автомобил удря същата на пешеходна пътека в гр.Свиленград. Вследствие на този удар ответникът причинил процесното ПТП, в резултат на което са получени описаните увреждания от пешеходката В. К., за които е образувана щета в Гаранционен фонд. От данните по делото се установи също така, че ответникът е управлявал автомобила, причинил ПТП-то, без наличие на валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. По безспорен начин се установи също така, че на увреденото лице е изплатено обезщетение за неимуществени вреди от Гаранционен фонд в размер на 25000лв. с преводно нареждане от 23.03.2018г. При тези данни по делото съдът намира, че са налице законовите основания Гаранционния фонд да заплати на увреденото лице обезщетение и съответно да встъпи в правата на последното срещу причинителя на произшествието. С оглед гореизложените

съображения съдът намира, че предявения от ищеца регресен иск се явява основателен и доказан, както по основание, така и по размер. Съдът намира за неоснователно възражението на назначения на ответника особен представител, че не е доказана вината на водача на лекия автомобил за настъпването на произшествието. По несъмнен начин е доказана вината на ответника за настъпване на процесното ПТП, като е ангажирана неговата наказателна отговорност по НОХД №120/2020г. по описа на РС-Свиленград. По наказателното дело с протоколно определение съдът е одобрил постигнатото между К. Я. и РП-Свиленград споразумение, което има характер на влязла в сила присъда. Съгласно чл.300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Неоснователно се явява също така направеното от ответната страна възражение за съпричиняване от страна на пострадалото лице. Това твърдение на ответната страна остава неподкрепено с доказателства, поради което се явява и неоснователно. Ответникът не само не представя доказателства в подкрепа на твърдението си, но и не посочва конкретна фактическа обстановка различна от описаната в исковата молба. Твърденията на особения представител на ответника в отговора на исковата молба, че пешеходката е тръгнала, върнала се е и след това отново е тръгнала да пресича, от една страна остават неподкрепени с конкретни доказателства в тази насока. От друга страна дори да се приеме, че поведението на пешеходеца е било именно такова, то не оневинява по никакъв начин водача на лекия автомобил. Чл.119 от ЗДвП изрично предвижда, че при приближаване към пешеходна пътека водачът на автомобила е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. В настоящия случай дори пострадалата да е тръгнала да пресича и да се е върнала отново назад към тротоара, виждайки автомобила, водачът на последния е имал законово задължение да намали скоростта и дори да спре, за да пропусне пешеходеца, който вече е стъпил на пешеходната пътека. И в единия и в другия вариант съдът счита, че липсва основание да се приеме, че е имало съпричиняване на вредоносния резултат от страна пешеходеца. В подкрепа на този извод следва да се има предвид и напредналата възраст на пострадалата към момента на произшествието, а именно В. К. е била на **

години и несъмнено не е била толкова бърза и лесно подвижна, за да изненада водача на автомобила със своята маневра. Също така следва да се вземе предвид, че стъпила вече на пешеходната пътека пострадала е следвало да бъде възприета от водача на автомобила и съответно пропусната за преминаване от него. По категоричен начин се установява, че Гаранционен фонд е заплатил на пострадалата обезщетение в размер на 25000лв., както и че е изпратил до ответника регресна покана за възстановяване на тази сума. Изрично в доклада по делото са дадени указания, че в тежест на ответника е да установи извършено плащане, ако твърди че има такова. В тази насока също липсват доказателства, както и конкретни твърдения.

Предвид гореизложените съображения съдът счита, че иска с правно основание чл.557 ал.1 т.2 б.“а“ от КЗ следва да се уважи в пълния предявен размер.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца и направените по делото разноси в размер на 1000лв. – държавна такса; 1000лв. – възнаграждение за особен представител; 500лв. – възнаграждение за вещите лица, или общо 2500лв.

Присъдените суми могат да бъдат заплатени по посочената в исковата молба банкова сметка в „Уникредит Булбанк“ АД, IBAN : BG66 UNCR7630 1009 5185 01.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА К. К. Я. с ЕГН:***** от гр.***** , да заплати на Гаранционен фонд, гр.София, ул.”Граф Игнатиев” №2, ет.4, представляван от изпълнителните директори М. К. и С. Г. С., сумата от **25000лв.**, представляваща изплатено от Гаранционен фонд по щета №210107/08.03.2018г. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25000лв. на В. Г. К. в качеството ѝ на пострадала при ПТП като пешеходец, настъпило на 22.09.2016г., ведно със **законната лихва**, считано от датата на предявяване на иска – **16.07.2021г.** до окончателното изплащане, както и направените **разноси** в размер общо на **2500лв.**

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: З. Б.